



Dva



„**T**ak ideme, uchádzači! Tadiaľto! A pekne hneď začerstva!“

Človek, ktorý hovoril, alebo skôr pokrikoval, bol Martin, tajomník baróna Aralda. Hneď ako sa jeho hlas rozľahol predsieňou, päťica chránencov sa neisto zdvihla z dlhých drevených lavíc, na ktorých posedávala. Teraz, keď skutočne nastala chvíľa rozhodnutia o ich osude, naraz všetci znervózneli. Pomaly sa vliekli dopredu a ani jeden z nich nechcel prejsť ako prvý veľkými, železom pobitými dverami, ktoré Martin držal otvorené.

„Pohyb, pohyb!“ kričal netrpezlivo Martin. Alyss sa nakoniec odhodlala ísť ako prvá, presne ako Will tušil. Po štíhlej blondínke sa rozhýbali aj ostatní a o niečo ochotnejšie ju nasledovali.

Keď Will vstúpil do barónovej pracovne, zvedavo sa okolo seba rozhliadal. V tejto časti hradu nikdy predtým nebol. Ľudia nižšieho postavenia, ku ktorým patrili

i hradní chránenci, sa zriedkakedy dostali do tejto veže, kde sa nachádzal úrad a barónova komnata. Bola to obrovská miestnosť. Strop čnel vysoko nad ňou a steny boli postavené z masívnych kamenných kvádrov, ktoré boli pospájané len úzkym prúžkom malty. Vo východnej stene bolo veľké okno prístupné prírodným žiavom, ale s mohutnými drevenými okenicami, ktoré sa dali v prípade zlého počasia zatvoriť. Došlo mu, že je to rovnaké okno, ktorým včera v noci nazeral dovnútra. Dnes ním prúdilo slnečné svetlo a dopadalo na rozľahlý dubový stôl, ktorý barónovi Araldovi slúžil na písanie.

„Tak len poďte! Postavte sa do radu, stojte v rade!“ Martin si podľa všetkého vychutnával chvíle, keď mohol rozkazovať. Skupinka sa šúchavo vyrovnala do radu a on ich skúmavo sledoval a nespokojne krivil ústa.

„Podľa veľkosti! Najvyšší na tento koniec,“ ukazoval, kam si má podľa neho stúpnuť ten najvyšší z päťice. Skupina sa postupne premiestnila. Najvyšší bol, samozrejme, Horác. Po ňom zaujala svoje miesto Alyss. Potom George, o pol hlavy menší ako ona a dojemne chudý. Stál vo svojom obvyklom prihrbenom postoji. Will s Jenny zaváhali. Jenny sa na Willa usmiala a ukázala, aby si stúpol pred ňu, i keď možno bola o palec vyššia ako on. To bolo pre Jenny typické. Vedela, ako Willa trápi, že je zo všetkých hradných chránencov najmenší. Keď sa Will chcel zaradiť, zadržal ho Martinov hlas.

„Ty nie! Ďalšie je to dievča!“

Jenny ospravedlňujúco pokrčila plecami a šla na miesto, kam ukazoval Martin. Will sa postavil na posledné miesto v rade a želel si, aby Martin jeho malý vzrast toľko nezdôrazňoval.